

גדולות ישאו קטנות",

נשאת הבת והכניסה את הנכסים לבעלה, עדיין אלמנתו נזונת מנכסיו.

ואם מתה הבת, וירש בעלה את נכסיה, אמר רב יהודה בן אחותו של רבי יוסי ברבי חנינא, על ידי היה מעשה, ואמרו: עדיין אלמנתו נזונת מנכסיו".

מדייקת הגמרא: אי אמרת בשלמא בעל יורש הוי, משום הכי אלמנתו נזונת מנכסיו. ככל יורש דעלמא, שהאלמנה ניזונית מנכסיו.

אלא אי אמרת בעל לוקח הוי, אמאי נזונת מנכסיו? הרי אין מוציאין מהלקוחות ממון כדי לזון את האלמנה?

ומוכח, שהבעל כיוורש הוי.

אמר אביי, אי לאו דשלח רבין אנן לא ידעינן שהבעל כיוורש הוי?!

מאי לאו, האם אין כונת המשנה לומר, שאם נשא גדולות לבעל, ובזבוז לשם כך את כל הירושה, ישאו קטנות מבעל, כלומר, יוציאו הקטנות מהבעל את חלקם המגיע להם? ומשמע דהוי כיוורש! (195)

דוחה הגמרא: לא! אפשר לפרש כך: נשאו גדולות לבעל, ישאו קטנות לבעל.

כלומר, אין הקטנות יכולות להוציא ממון מהבעל, אלא יכולות להנשא מהממון הנשאר בתפוסת הבית.

ומקשה הגמרא: איני, והא תני רבי חייא, נשאו גדולות לבעל ישאו קטנות מבעל?

דלמא שאני פרנסה דאית לה קלא.

אמר ליה רב פפא לרבא, לאו היינו דשלח רבין באגרתיה "מי שמת והניח אלמנה ובת, אלמנתו נזונת מנכסיו.

אפוטרופתו של הבכור, שמין את הבגדים שעליו, ומחזירים את ערכם לאחים.

195. צריך באור, כיצד הכיחה מכאן הגמרא, הלא כשנישאו הגדולות, ונטלו את חלק אחיותיהן, הוי כאילו גזלו את חלקן ונתנוהו לבעל, ובכחאי גונא, ודאי מוציאים מהבעל, מה שאין כן כשלותה ואכלה, שמא שם אין מוציאים ממנו?

מתרץ תוספי הרא"ש, דמשמע ליה לפרושיה נשאו גדולות ברשות הקטנות, כדרך הלואה. ולפי זה, אכן אפשר לדחות את הראיה, ולהעמיד כשנשאו שלא ברשות הקטנות. אלא דעדיפא מינה קמשני.

ובסוגיין סבר רבא שאף ביתומים קטנים מותר לגדול האחים להתלבש על חשבון תפוסת הבית, ועל כרחך, דסבר רבא שגדול האחים הוא אפוטרופוס על הנכסים. ואם כן אין ראייה ממה ששתקו האחים שמלחו לו על הבגדים, שהרי יש לו זכות ללבוש כאפוטרופוס. ואם כן, כשיבואו לחלוק, יצטרכו לשום את הבגדים שעליו על מנת להחזירם לאחים.

נמצא שרבא בסוגיין פליג על רב פפא בבבא קמא, דרב פפא סבר, שיש כאן מחילה של האחים. ולכן אין צריך לשום את הבגדים שלבש הבכור. ואילו רבא סבר שאין כאן מחילה רק מדין אפוטרופוס, ולכן שמין מה שעליו.

ולפי זה, אתי שפיר דברי הרמב"ם, שלא פסק כרב פפא, אלא כרבא, ולכן, כשנגמרה